

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. lépcső az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtti
10-12 óra között,
Bolonya, ester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
hírműteresen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; fél évre 3 frt 50 kr
negyed évre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos garmond-sorért 4 kr. (1-10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hiru-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérletdíja 30 kr
Nyit-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyit-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

126. szám.

Brassó, Szombat, október 30-án.

II. évfolyam 1886.

Zászlófelavatás.

A „Brassói magyar polgári kör” holnap zászlót avat. Tizenhárom évi fennállása után felavatja holnap az első magyar nemzeti lo-
bogót Brassóban.

Ezen elszigetelt ponton minden magyar ünnepe, bármi szerény is legyen az, eseményt képez. Így a polgári kör zászlófelavati ünnepe is egy esemény, mely megérdemli, hogy vele foglalkozzunk.

Huszonhat éve, hogy Brassóban magyar társaskör alakult. Fennáll még ma is, megerősödve, megizmosodva. Fennáll, mint összekötő kapocs közöttünk, hogy legyen hely, hol távol a hivatás terhes gondjaitól megvalósíthatjuk a római szavát: „utile et dulce.” E hely, ez intézmény: a magyar kaszinó. Csak mult évben ünnepelte kaszinónk huszonöt éves jubileumát. Megünnepeltük vele a magyarság gyarapodásának, erősödésének ünnepét. Mert a mily mértékben növekednek itt a magyar intézmények, — ép oly mértékben növekedik maga a magyarság. Nélküle nem lehet magyar intézmény s e nélkül csak holt a nemzet.

Ezen kaszinóból vált ki tizenhárom évvel ezelőtt a magyarság egy része, hogy alakítson magának külön otthont, a melyben szabadabban, kényelmesebben érezze magát. Ez a rész az iparos osztály volt. Egyrészt nem bírták el az anyagi helyzetükhöz képest magas tagdíjt, másrészt nem érezték magukat elég szabadoknak. Mert hiába — erőltetni nem lehet semmit. Ezen iparos osztálynak nem állottak iskolái rendelkezésére, mint a mostani nemzedéknek, a hol szellemileg is művelhetők volna magukat. Ők az élet gyermekei voltak; őket csak az élet viszontagságai tanították. Tanítójuk volt a keserűség, a nélkülözés és az elyomatás.

Ily körülmények között természetesen nem csodálható, ha nem érezték magukat elég szabadoknak a műveltebb körök társaságában, ámbár ezek távolról sem éreztették velők szellemi fölényüket. Természetes, hogy szívesebben időztek volna egymás között, mert hisz nagyon természetes, hogy mindenki azt a kört szereti legjobban, melyben maga is nevedett és él.

A kaszinóból kivált egy része a magyarságnak s megalakította a polgári kört. Nem hiúság, nem feltűnési vágy, nem egyenlenség

és belviszály szülte e kíválást. A magyarság egy pillanatra sem hasonlott meg, hisz még később azt tapasztaljuk, hogy a kaszinó anyagi-
lag is segíte a polgári kört.

A polgári kört is csak a szükség hívta életbe. Az a szükség, hogy legyen az iparos-
ságnak is egy külön otthona, a hol sans gène mozoghat, a hol csakugyan otthon is érzi magát. A polgári kör nem akart a multban, nem akar a jelenben s nem is fog akarni hihetőleg a jövőben sem, riválisa lenni a kaszinónak. Nem is lehet. Hisz mindnyájan egy célra törekszünk, mindnyájunk lelki szemei előtt csak egy cél lebeg: a haza boldogítása, a magyarság tömörítése.

E cél felé törekszik a kaszinó, ezt akarja elérni a polgári kör. S valóban mindkettő becsületesen törekszik. Mindkettő betölti hivatását. — A polgári kört tizenhárom éves multja alatt nem érheti szemrehányás. Szerény körülményei között megtette kötelességeit. Nehéz, viszontagságos időkkel élt át, de az idő vasfoga nem marhatta meg.

Nagy csapások érték. Kidőlt egyik vezéresillaga, Kászony István, a ki, mint Mózes a zsidókat a sivatagon át, úgy vezette e kört a bölcsőtől a férfikorig. De helyébe lépett Nagy István, a ki becsületesen, derekasan folytatja elődje munkáját.

Kidőlt másik fényesillaga, Csia István, a ki lelke, összetartó kapcsa, munkása volt e körnek és áldozata is lett. — Ámde helyébe lépett Papp Ferencz, a ki, mint Mózes után Józsuá, örökségül vette át Nagy István-
nal együtt e kört, hogy, mint amaz a zsidókat elvezette az ígért földre, eljuttatta a polgári kört virágzása idejébe; hogy „annyi bal-szerencse közt” nem „megfogyva bár”, hanem megizmosodva állhasson egy zászló alá, melyre a legszebb, a polgári kör eddigi történetét leghívebben jellemző jelszó van felírva: „A munka nemesít.”

Ők csakugyan bebizonyították ezt.

Ne kicsinyelje senki a polgári kör működését. Hisz ha semmi más, elég érdem az is, hogy egy testként tudta összetartani tizenhárom éven át a magyar iparosságot. — Ámde ott van még egy nagy érdeme. 1883. végén a polgári kör felkérése folytán tartott e lapok szerkesztője egy felolvasást a takarékkölcsön szövetkezetekről, melyben megmutatta az utat,

mint lehet itt leggyorsabban magyar pénzintézetet alapítani. A polgári kör volt az, mely felkarolta az eszmét s ugyanazon alapon, ugyan-
azon elveken megalapította Brassóban az első magyar pénzintézetet. Ma virágzik ez s mi mindannyian nagy reményeket kötünk hozzá. A polgári kör érdeme ez.

Vannak még egyéb érdemei is. Mindegyikünk jól tudja.

A holnapi ünnep méltó arra, hogy üdvözljük érte a polgári kört s vezérferfiát. Méltó arra, hogy abban részt vegyen a magyarság teljes számban.

Legyen az a jelige nemcsak a zászló jel-szava, hanem összes magyarságunké, — mert valóban: „a munka nemesít.”

Ő felsége a király. Simor hercegprimáshoz ötven éves jubilauma alkalmából következő legfelsőbb kéziratot méltóztatott intézni:

„Kedves Simor bibornokhercegprimás!

Áldozásának felszázados évfordulóját kegyel-
lettel ünnepli önnel nemcsak a főpásztori kormánya alatt levő anyaszentegyház minden egyes tagja, hanem mondhatni valláskülönbség nélkül az egész ország és pedig méltán, mert önben nemcsak az országnak erényekben gazdag első főpapját, hanem a fenkölt szellemű hazafit is tisztelve szereti.

Örömmel használok fel részemről is ezen ünne-
pélyes alkalmat önnek leghensőbb szerencsekívánataimat azon biztosítással kifejezni, hogy évek hosszú során át az egyház, úgy mint a trón és az állam körül tántoríthatlan hűséggel szerzett sokoldalu fényes érdemei mindenkor felejtethetlenné lesznek előttem, — kérve az isteni gondviselést, hogy áldást árasztó életét az egyház és a haza javára az emberi kor legvégső határáig tartsa meg.

Kelt Bécsben, 1886. évi október hó 26.

Ferencz József, s. k.

A bolgár bonyodalom. Az a válaszigjegyzék, melyet Nacsevics külügyminiszter intézett Neklindov orosz konzulhoz az orosz ügynökség épülete előtt a választások napján történt zavargásokra vonatkozólag hang-sulyozza, hogy az orosz ügynökség leghatározottabban kijelentette, hogy a rendőrség az ő védelmére ne tegyen semmiféle intézkedéseket, mert szükség esetén megvédelmezi majd magát. E miatt a rendőrség nem akadályozhatta meg a tömeg gyülekezését az ügynökség épülete előtt.

A „Havas ügynökség” jelentése szerint valónak

A „BRASSÓ” TÁRCZAJA.

A magyar polgári kör zászlójának felavatásakor.

Jelige: „A munka nemesít.”

Ez a zászló lengett hajdan
A honszerzők seregében.
E zászlónak szent varázsa
Gyújtá őket teltre, lángra.
Ezer évre annak épen.

Ez a zászló volt tanuja
Annyi vésznek, zivatarnak:
Muhi pusztá, Mohács mező
— Mindmegannyi nagy temető —
Temetője a magyaroknak.

Hős Rákóczynek jelmondata
E zászlóra vala téve,
Mikor ősi szabadságunk
Megtámadta szomszédaságunk,
S sikra szállott védelmére.

Azt a dicső honvédséget
Ez a zászló teremtetten,

Melynek helyett, hűvös virágok

Megbámulta egész világ,
S észak szele el nem vette.

Mért leng ismét ez a zászló?
Vész jött talán a hazára?
Miért hevül keblünk újra?
A harczi kürt tán megfujva
Öldöklő, véres csatára? . . .

Oh, nem azért leng, mint hajdan,
Mást hirdet az „ige” rajta:
A kard helyett szorgos kézzel
Munkálkodni nemes hévvel:
Erre hív fel, ezt óhajtja.

Ne csak a csaták zajában
Tűnjék ki a küzdő nemzet:
Nyugati fénye, műveltsége
Hív fel versenyképességre,
Szived, karod erre eddzed!

S a mint egykor zord időkben
Ez a zászló óvott, védett:
Uj ezredév szebb csatáján
Nem féltelek téged, hazám,
Csak tartsd meg a jelgédet!

V. M.

Na so was!!!

(Eredeti tárcza.)

Na so was! töprenkedik magában egy német színész Brassóban, kinek szerencséje van tagja, jeles tagja lehetni a jelenleg itt időző társulatnak.

Na so was! Ily hallatlan vakmerőség még nem követtetett el a német muzsa ellen német ujság által, mint teszi ezt a „Kr. Ztg.”

Még mielőtt idejöttünk, már megnehezíteni akarta álláspontunkat, a midőn (oh Bismarck, bocsásd meg bűnét!) elég merész volt minket azzal ijesztetni, hogy szedjük össze magunkat, mert a közvetlenül előttünk itt időző magyar szintársulat 6—8 oly kitűnően és kifogástalanul (e szót nem oly értelemben kérem venni, mint azt a törökbuza eladásánál szokták felhasználni) adott elő, hogy mi alig fogunk ilyet felmutatni.

Banda! Hiszen mi nem mondtuk, hogy operetteket fogunk adni; ígértünk ugyan operettet is, de hiszen ismerjük mi a brassói közönséget. Azoknak az izlésük még nem olyan „entartet” (ipsissima verba a „Kr. Ztg.”-ból), hogy csak operetteket kívánjanak. Hát mire való a színmű, dráma, a vigjáték (Frau Striese) vaudeville stb.

Na so was! Mi meg fogjuk mutatni, hogy nem szükséges okvetlen az operette és hogy Müllernek megis fizetjük a gagit. Ha pedig bereked a hangja a

bizonyult, hogy egy orosz hadihajó 150 főnyi legénységgel csakugyan megérkezett Várna elé; sőt meg egy második hadihajót is várnak oda. E hír különféle magyarázatot nyer ugyan, de fenyegetőnek a hadihajók megjelenését nem tekintik.

Kaulbars tábornok jegyzékben tudomására jutatta a kormánynak, hogy Oroszország a compromittált tisztek elítélését kihívásnak tekintené és hogy ez esetben legvégső rendszabályok alkalmazására látna magát kényszerítve.

A szász egyetem.

A szász egyetemi közgyűlés megszavazott a szászvárosi ev. ref. gimnáziumnak az eddigi 3000 forint rendes segélyen felül a jövő évre még 1000 forint rendkívüli segélyt.

Ezt a hirt hozta a táviró.

Gróf Bethlen András főispán s. i. komes azonnal ki is fejezte elismerését a közgyűlés tagjainak. Jól tette, mert ez a határozat az universitás történetében ritkítja párját.

Az universitás vagyonához jogunk van nekünk is. A mi pénzünk ép úgy ott van abban a vagyonban, mint a szászoké. Ez történeti tény. Csak hogy a szászok lévén majoritásban, megtagadták tőlünk az egyenjogúságot. Ezt teszik évtizedek hosszú sora óta. Magyar fél kérésére mindig ki volt merítve a pénztár; szász félnek mindig nyitva állott.

Ezért nem is igen kért magyar fél valamit tőle. Most Szászváros kért s kapott is. — Nem tagadjuk, ez a határozat meglepett minket. A történetek után nem vártunk ily előzékenységet. De a mily meglepő volt e hír, ép oly jól hatott széles ez országban minden magyar emberre. Mindenütt csak elismeréssel emlegetik ezen aktust. — Igaz, hogy jogunk van kérni s hogy az universitásnak köteltsége is volna adni. Ámde a többség határoz és ez a többség eddig mindig konzekvensen ellentünk határozott. Azért lepott meg ez a kedvező határozat.

Fogadják az universitási közgyűlés elismerésünket ezen eljárásáért s legyen meggyőződve, hogy loyális magatartása mindenkor a magyar nemzet teljes elismerésével fog találkozni. Legyen meggyőződve, hogy a mily kérlelhetetlenül sujtjuk azt, ki nemzetiünk s hazánk ellen merészeli felemelni szavát: ép oly mértékben fogjuk mindenkor elismerni a hazafias, loyális magatartást és cselekedetet.

Ilyen ez a határozat is, a mely reánk magyarokra rendkívül fontos. A mikor azonban elismerésünket fejeznők ki az universitásnak, nem tehetjük, hogy első sorban elismeréssel ne adózzunk annak, a ki nagy tapintatával oda tudta vinni a dolgot — s ez a mi szeretett főispánunk, gróf Bethlen András.

Román lapszemle.

Van most vig szüret, nem a Maros és két Küllő mentén és nem is Dragosánban, Dealu marén Odobesten, Románia e hires bortermő hegyein, hanem ott, hol szőlő sem terem, Szeben városában a „Tri-

hosszu pausa alatt, akkor inkább Abfertigungot adunk neki, de el nem bocsátjuk. Mert addig, míg ő itt van, a színlap útján és az ő ittlétével sakkban tartjuk a t. közönség „entarteter“ izlését, és ha a Greiner kisasszony meg fog érkezni, akkor greinolni fogunk, őh t. publikum, operettet is.

És im t. „Kr. Zeitung“! tisztelt referens urak! Nem tudom, kit tiszteljek nagyobbra közületek! Talán te vagy a bőszi haragos, te professor frecken-dős szakállal? Bizony, nem tudtam, kit tiszteljek meg közületek a megérdemelt czimmel! — De minket összehasonlítani akarni egy tartar, barbar, Magyaren társulattal, ehhez nem kell két fauteuil. Na so was!

És ma megkezdjük az előadásokat és kezdődik a recenzió, eleinte hidegen, később langyos, majd ismét meleg, de soha sem forró. Heiss, sehr heiss liebe ich die — Würstel, kedves urak! Hát nem önök-nél nyomtatjuk a színlapokat? Na so was!

Meleg, forró, égető kritika kell nekünk. Tiltakozunk erélyesen, kézzel-lábbal és zwickerrel, ha kell dynamittal a lanyha referáda ellen. Entweder — oder! Grand, nagyon grand referáda! Azt megengedem, hogy önök Schöthan, Birchpfeiffer, Grillparzer és hasonló patzer, vagy mindjárt valamennyi német szerzőket lerántásák. Ezt értitek, t. referáló konzorcium, ehhez van jogotok is, de minket kritizálni nem vagytok hivatatva és nem képesek. Ha azonban tesszitek ezt a

buna“ szerkesztőségében. Foly a must, azaz hogy csak a tinta Ardealu miatt.

Az angol és muszka lapok bezzegetéseinek orrára ütött a „Nemzet“ s jó előre tudokra adta mindennek, kiket illet, nem illet, hogy Erdély nui de vensare: nem eladó. Már ennyi külföldi lármának és a „Nemzet“ komoly figyelmeztetésének csak hírére kellett, hogy vegyék a tribunisták is!

„Al cui e Ardealu?“ azaz kié Erdély? Erről vezércikkhez már harmadik számában, ide-oda ugrik, kapkod, mint a kinek csiklandós — gingas — themája akadott, melyről két sorban megmondhatná, hogy kié Erdély.

De mire való az embernek a nyelve? Talán arra, hogy őszinte szókimondás eszköze legyen? Nem, hanem hogy mást beszéljen Bodóné, mikor a borárát kéri. Hiszen megmondta a „Nemzet“ elég érthetően a tribunistáknak is, hogy kié Erdély. Az egészen a „Nemzet“ dolga s most már olvassa el a t. olvasó és értse meg a „Tribuná“-ból is, hogy kié Erdély. Csak a 3-ik cikkből közlünk egy kis mutatóványt.

Ha a magyarok felvetették ezt a kérdést, a „Tribuna“ is elfogadja a vitatkozást s ezt a kényes kérdést nem ő vetette fel.

Magától termelt néhány évtized óta a keleten szétszóró románok új életre ébredtek s felébredt bennük a nemzeti egység tudata; egy közművelődési célra törekednek s ugyanazon történelmi hivatásra törnek. Ez az áramlat innen Erdélyből indult ki. (A hol úgy el vannak nyomva!) Itt következnek sorban Ardealu, Románia, Bukovina, Bessarabia, Epirus. Kimaradtak: Pocutia, Marmatia, Crisiana és Banatulu. S ezekben az országokban lakó románok fülelnék egymásra.

Tudja az anglus, meg a muszka, hogy ezen országok közül melyekben vannak az egy nemzeti célra törekvő románok elnyomva. Az anglus Bessarabiára, a muszka Ardealura mutat. A magyarok az anglussal tartanak, ők is Bessarabia felé mutatnak, azaz hogy a románok mondjanak le Erdélyről, vagyanak Bessarabia után. Lám, mindenik meg akarja nyerni a románt! (Meg ám a muszka ágyutöltekeknek, ha lépre mennek másodszor is.) Nagy öröme szolgál a tribunistáknak, hogy azok, a kik a magyarokat bántani akarják, a románokra számítanak. Ha Bécsből szláv mozgalom indulna meg a magyar állam ellen, akkor legelőbb a románok között éreznők meg a mozgalmat. Ha a muszka támadna meg minket, sokat megtenne a románok megnyerésére. Már most az a kérdés, hogy alaposak-e ezek a feltevések s megközelíthetők-e a románok.

A „Nemzet“ erre igennel felel s ebben van az ostobaság (stupiditate). Mielőtt ezt tette, előbb mutatta volna ki erre az alapot s tett volna különbséget Románia politikusi és a magyar korona országaiban levő románok között. Feltéve, hogy Románia az orosz-szal szövetkezik az osztrák-magyar monarchia ellen, az erdélyi románok az oroszok érdekét védének-e, elárulnák-e a monarchiát és a hazát? Hát nekik nincs-e akaratuk, hát ők semmit sem érnek. A „Nemzet“ nem csak megengedi, de állítja is, hogy elég ha Bukarestben valamit határoznak, hogy Erdélyben végrehajtsák. Minő alapon állítja ezt s nem pirul-e ilyet állítani a „Nemzet“? Még ha így volna: akkor sem

„Kr. Ztg.“-ban, legyen az a színlapnyomás költségeinek, a két fauteuilnek és a Gleichgesinnungnak teljesen megfelelő Na so was!

Tegnap azt írja a „Kr. Ztg.“, hogy ő eleget dicsér minket, többet nem engedi a becsület, nem a tér. Hát mire való az „Örtliche Angelegenheiten“ rubrika? Engem nem érdekel az, hogy ki prédikál egyik-másik templomban, a publikum is szívesebben olvassa a szép kritikát (hej! másképen szólott a referáda Fischernéről) Grand — dicséret kell nekünk t. urak, urfiak, mindannyian recensensek.

Na so was! Azt mondani, hogy ha egyik-másik darabról, vagy egyik-másik szereplőről nem kritizáltak, ez azt jelenti, hogy meg van a t. referens konzorcium elégedve. Nektek elég, de nem elég a nagy olvasó közönségnek, nem nekünk, kik az ilyen kritika után szerződöttünk. Na so was!

Ma azt írja az egyik referens ur, hogy az „Arany pókról“ nem fog írni recensiót. Hát akkor mit fogunk olvasni a darabról. Hát nem volt meg ezen előadáshoz is a 2 fauteuil? Hát nem nyomtatunk színlapot? Na so was?

Kell nektek operette?

Na wart Kraupeter! Adjuk a Fledermaust, olyan szerepkiosztással, hogy szemetek, szátok eláll. Ha ez operette-előadás után is kívántok még operettet, akkor serwus entarteter izlés!

esélyes mondani, de mondja: sőt azt vitatja, hogy az erdélyi románság csak juhnyáj, melyet vakon vezetnek Bukarestből. Kérdés: megközelíthetők-e a magyar korona alatt élő románok arra nézve, ki az orosz érdeket szolgálja? Mit tennének ezek, ha Románia Oroszországgal monarchiánk ellen, vagy ha Románia monarchiánkkal az orosz ellen szövöttek-nék? S most már tudjuk, hogy kié Erdély? Türelem, majd máskor megtudjuk. Hiszik-e? Mi nem.

Czenkalji.

Evi jelentés.

Az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület“ brassómezei fiókegyetelének 1886. október hó 17-én tartott első rendes közgyűlésén felolvasta Sztérényi József.)

(Folytatás.)

De vajjon mit érdemelnek az apostolok, kiknek ez első sorban tulajdonítható? Ők könél maradandóbb emléket állítottak maguknak e magyarság szívében. Maradandóbb a márványtáblánál amaz emlék, melyet ők mindnyájunk szívében hagynak, mely élni fog addig, a míg Brassóban magyar kisdédóvó intézet lesz; mely hirdetni fogja a késő utókornak, hogy itt az ország keleti végpontján egy nemzeti tekintetben rendkívül fontos, rég érzett szükségét képezett magyar intézményt, az első magyar kisdédóvó intézetet megre-mettette Kenyeres Adolf kir. ügyész és Nagy István magánzó. Ők az apostolai ezen szent ügynek, mélyen tisztelt közgyűlés. Az ő érdemök első sorban, hogy ma óvintézetünk van.

Nincs elég szavunk arra, hogy ezen nemes cselekedetükért köszönetet mondjunk. Az ég jutalmazza meg érdemeiket, mi emberek képtelenek vagyunk.

Egy óvoda azonban városunk magyarságának igen kevés. Jól tudjuk mi ezt. Jól tudjuk, hogy égetően kellene egy a Bolonyában s egy Borgárszegben. Nem is mondunk le a reményről, hogy isten segéd-mével egy év múlva megnyitjuk a bolonyai s két év múlva a bolgárszegi óvodát. Addig hangyaszorgalommal gyűjtjük össze minden filléreinket. Addig azonban adjunk hálát a magyarok istenének, hogy megengedte érnünk az első brassói magyar kisdédóvóintézet megnyitását.

Az óvoda megnyílt, t. közgyűlés. Ámde a t. szülőktől függ, hogy az virágozzék. Attól függ, mily mértékben lesz az a kisdédék által látogatva s hogy a szülők mily mértékben tesznek eleget kötelességeiknek. Szükséges, hogy a szülők már eleve is tisztában legyenek azzal, hogy a tandíj az egész iskola-évre fizetendő. Mert ha a gyermekek egy-két órára fizetnek s viszont 4—5 óra nem, ez által az intézet tekintélyes anyagi kárt szenved, melyet máshonnan kellend majd pótolnunk.

Szükségesnek tartottuk ezt e helyen is felemlíteni, mert ez az intézet egyik életbevágó kérdése. Hiszszük, hogy e tekintetben nehézség nem leendő s a t. szülők saját jól felfogott érdekükben is meghozzák gyermekeikért ez áldozatot.

Az óvoda kézzel fogható eredmény. De nem az egyedüli, melyet felmutathatunk.

Az 1885. évi június 26-án tartott választmányi ülés tekintetét nyomorban sinlódó csángó-magyarjainkra vetette. Arra a szegény népre, a mely csaknem minden kenyerkeresetétől megfosztva, annyi balszerencse közt — S oly sok vizsály után — mégis megtartotta magyar jellegét s vallását.

E népen segitendő, választmányunk egy Tatrangon felállítandó szövőiskola eszméjét vetette fel s megtette ez irányban a szükséges lépéseket a magas kormányánál. Az ügy még nincs lebonyolítva, de remélhető, hogy a kormány, mely bajainkat oly átyai jóindulattal orvosolja, nem fogja megtagadni a hétfalusi csángó-magyaroktól sem pártfogását s lehetővé teszi ezen szövőiskola felállítását.

A brassói magyarság egyik legnagyobb baja anyagi függőségében rejlik. Hiányzott mindég egy magyar kezekben lévő, reális alapokon nyugvó pénzintézet, a melyhez a magyarság mindenkor bizalommal fordulhasson. Szemben a szász és román kezekben lévő pénzintézetek egész seregével, nekünk egy sem volt, mignem 1884-ben megalakult az „I. brassói takaréks-önsegélyző szövöttezet.“

Ezt erősíteni, gazdagítani, vitális érdeke magyarságunknak. Mert ha számban tulnyomók leszünk is, függők leszünk anyagilag mindaddig, míg egy magyar pénzintézet ki nem elégítheti hitelünket.

Ezen szempontból indult ki alakuló-közgyűlésünk, majd a választmány is, midőn kérvényezett a központi igazgató választmányánál, hogy a központba gyűlendő pénzekből egy nagyobb összeget ezen minden biztosítékot nyújtó intézetünkben helyezzen el. Az igazgató választmány nem tartotta magát illetékesnek e kérdés elbírálására. Ámde az idei közgyűlés elvileg kimondván, hogy biztos kezességet nyújtó vidéki pénzintézetekben pénzek elhelyezhetők, immár kétséget

em szenved, hogy ez irányú törekvésünk célhoz vezet s helyi magyar pénzügyintézetünk a központból nagyobb összeget fog gyűmölcsöztetés végett kapni.

Ez uton némiképp közzgazdasági szükségleteinket is kielégíteni igyekeztünk.

(Folytatása következik.)

Levél a szerkesztőhöz.

— A resinári templom s a „Tribuna“, „Gazeta“ és „Kr. Ztg.“ —
Tekintetes szerkesztő ur!

Becsés lapja egyik számában rövid vonatkozóan írt a „Gazeta“ azon cikkére, mely egy lapszerkesztőnek s egy állami tisztviselőnek a resinári román templomban állítólag elkövetett megrovandó eljárásáról szólt.

En, mint ama bizonyos állami tisztviselő, elbeszélem az ügynek egyik részét; a másik részét elbeszéltem azokkal, kik részben velünk a templomba jöttek s részben az ügyet ismerik; ezek Resinár község jegyzője és segéd-jegyzője, továbbá a község derék, értelmes birája, valamint a községi orvos.

En: (a szerkesztőhöz) Resinár község elég érdekes arra, hogy az ember megnézze; ez Szeben megyének legnagyobb és legnépesebb községe. Itt van eltemetve a nagy nevű Saguna. Tehát megnéztük Resinárt. Felkértük a községi jegyzőt, hogy vezesse minket a templomba; ő szíves előzékenységgel jött velünk, valamint a segédjegyző s még 2—3 resinári lakos. A templomban egyetmást megnézve, mikor kifelé jöttünk, feltűnt a csillárok disze; az a lapszerkesztő ugyanis látván egy olyan kisebb fajta s nem is diszes kékfejtű sast, azt a megjegyzést batorkodott kockáztatni, hogy az nem egykeletű a csillárral. A jegyző erre azt állította, hogy ha nem is egy idős azaz, de minden esetre régi; mindazonáltal inkább hiszi, hogy az a csillárral egyszerre készült. Most az a bizonyos lapszerkesztő, kissé magasan lévén a kérdéses csillárdisz, esernyőjével — de nem mint állított bottal — rámutatott arra a csapra, mely tisztán mutatja, hogy az a csillár tetejére pótlólag erősített s az a bizonyos disz a csapra, mint egy tengelyre ráhuzatott. A disziték tengelye — a csap — körül tényleg forgatható. A disziték rézlemezéből van készítve s nem nagyobb egy gyermektenyéknél; a szárnyak piczi kampóval vannak a sas-test megfelelő kis csapágyába beakasztva. Amint tehát az a szerkesztő esernyőjével oda mutat, véletlenül megemelte a 2 ujj terjedelmű sasszárnyat, mely így kiemeltetvén, a csillár ágai közt a templom kőburkolatára esett. Ez az egész.

S most hadd beszéljenek a resináriak, kik előtttem Resináron a napokban ilyen nyilatkozatot tettek:

A jegyző: Bosszankodtam, mikor azt az ostoba hazugságot olvastam a „Gazeta“-ból; de biztosítom, hogy azt resinári ember nem írta. En ott voltam az urakkal, de ott egy mozdulat sem történt, mely megrovandó lenne. Hiszen az a szárny, mely piczi csapocskával van felakasztva, igen könnyen leesethetett, bizonyára sokszor leesett már eddig is.

A biró: Tudomásom van róla, hogy önök a templomban jártak s tudomásom van arról is, hogy ott mi sem történt.

A segédjegyző: Ismerem a cikkirót, ügyvédi írnok Nagyszebenben, a kérdéses napon valami végrehajtási ügyben Resináron járt; borozgatott a kocsmában, beszélt valami asszonyokkal a kérdéses útról, figyelmeztettem, hogy én jelen voltam a templomban, hivatkoztam a jegyző urra is; mondtam, hogy ott megrovandó dolog nem történt.

En: Ugy látszik, hogy a végrehajtás a „Gazeta“ jégrehajtásával járt s hogy az illető vagy nem akart, vagy nem tudott érteni.

Az orvos: Ismerem az illetőt, a ki írta; számba sem kell venni!

(S most orvosilag kezdett beszélni.)

Kötelességemnek tartottam ezeket felhozni, annyival is inkább, mert a czáfolat annak idején, azok részéről, kik az ügyet nem a kocsmából, hanem a templomból ismerték meg, elmaradt. Nem természetünk a kocsmakeresés (bár per tangentem mondva, vannak stupid emberek, kik efféle protegalást is föltehetnek), de ott is tudnók magunkat tisztességesen viselni, annyival inkább a templomban. Vannak jellemek, (?) melyek szeretnek vagy vakondok munkát végezni, álhíreket terjesztetni, vagy hazudni. A „Gazeta“ hírekből kiindulva, akadtak emberek, kik statua- s képösszerombolásról, a templomban való szivarozásról beszéltek; a kik azt mondták, hogy Szebenben egyik román esperesnél jártam, hogy e „csuf“ ügyet „eltussoljam.“

Kapnék epithetont az ily emberek jellemzésére, de tárgyilagosan csak annyit mondom, hogy szivaromat még a templomajtó fölnyitása előtt eldob-

tam; a tözsdéinkben lévő szivarok pedig nem szoktak s mint Vác vidékén mondják: nem is szoknak oly szárazak lenni, hogy azok, melyek zsebeimben voltak, maguktól meggyuljanak s önmagukat szivarozzák el. Az a bizonyos szerkesztő pedig sohasem szivarozik. Nem az még a templomban sem! hiába tartja őt az a tudósító enfant terriblenek.

Ami pedig azt a látogatást illeti, hát voltam biz én egyik esperes urnál (nagyon kedves uri ember) családommal együtt; de nem eltussolás végett. S ha azért voltam, hát akkor azt majd konstatálni fogja az esperes ur nyilvánosan; ha pedig nem: akkor rosszakaratú ráfogás, vakondok munka az egész!

Meg vagyok a „Gazeta“ tisztelt szerkesztőségének loyaltásáról győződve s bizton hiszem, hogy a mint az alaptalan hír — felteszem: jóhiszeműleg — fölvette, úgy most a helyreigazítást sem fogja megtagadni; tudósítójának pedig meg fogja köszönni a szolgálatot s azon meleg érdeklődést, melyet lapja tartalmának változatossá tételére Resináron oly ügyesen, végrehajtott.

Az a „bizonyos állami tisztviselő.“

Fényes magyar esküvő Brassóban.

A Lázár-László-féle fényes esküvőről utólag még következő terjedelmesebb tudósítást veszszük:

László Dénes a helybeli körökben előnyösen ismert kereskedő, kedden d. u. 4 órakor vezette oltárhoz, Lázár Irént, Brassó város egyik legszebb magyar leányát.

Az esküvő iránt városszerte rendkívüli nagy érdeklődés mutatkozott, és a belvárosi kath. templom már a kora délutáni órákban megtelt. A klastrom-utca és ó-brassói városrész, melyen a lakodalmi közönség a templomba, onnan pedig a „Zöldfa“ szállodába vonult, nagyvárosi színezetet nyert. Minden ablak telve néző közönséggel, az utcákon pedig végig sorfalat képezett a kíváncsiak nagy tömege, mely fokozódó türelmetlenséggel várta a nászmenet megérkezését. A zsufolásig megtelt templomból kiszorult közönség pedig részint a templom előtti, részint a „Zöldfa“ szálloda előtti teret foglalta el, megnézendő az igazán inpozáns, nálunk ritka látványu menet elvonulását.

A násznép az örömszülőknél a templom közelében levő házánál gyülekezett, honnan az „ibolya“ egyet 8 tagu küldöttsége és a vőfélyek, számos kocsin indultak az ifju vőlegény után, kinek nevében a „leányos háznál“ való megérkezésekor Bessenyei József gyulafehérvári (pap) tanár szép beszédben „kérte ki“ a menyasszonyt a szülőktől, viszont utóbbiak nevében fenkölt szellemű beszéd kíséretében. Ősi szokás szerint, „kiadta“ az eddig önzött kincset — Joseffi Imre helybeli lelkész, mire az „ibolya“ egyet egyik mandátora remek ibolya-csokrot nyújtott át az arának. Erre megindult a nászmenet a közel lévő templomba. Itt dr. Temesvári János gyulafehérvári tanár, kimagasló szép beszéddel végezte az esketési szertartást. Már több ízben S.-Szentgyörgyön, Kolozsvárt stb. volt alkalmunk a kath. szentegyház ezen ifju harcászát, kitünő szónoklataival tündökölni látni, de ezen egyházi beszéde úgy formája, mint emelkedett szellemű beltartalma által felülemelkedik minden eddigi beszédén s bizonyosságot tesz arról, hogy benne a kath. egyház, egy nagy reményekre jogosító, tehetséges szónokot bir.

A templomból hosszú, alig véget érő kocsisoron indult a nászközönség a „Zöldfa“ szállodába, hol vacsora volt tánczozal — reggel 6 óráig! Noha városunk néhány román és szász előkelősége képviselve volt, az itt uralkodott tiszta magyar, őszinte kedélyesség párosult, szívélyes egyetértés, a baráti, családi összhang szellemével.

A pohárköszöntők véget nem érő sorát dr. Temesvári kezdé, szellemesen éltetve az ifju házaspárt, mire Harmath Lajos ügyvéd az örömszülők, dr. Kádbó Ferencz ügyvéd, az öröm nagyszülők, Orbán Ferencz államiskolai igazgató a menyasszonyt, mint annak egykori tanára; erre Székula Ákos Kolozsvárról a szeretetreméltó nyoszolyó leányokat, kik lelkiismeretesen töltötték be hivatalokat, majd pedig a kenyérkereső munkásságnak, a homlokizzasztó szorgalomnak emberére, az egyszerű de becsületes kereskedőre — az ifju vőlegényre — valamint az életpárjára emelt poharat. — Kiemelve, a menyasszony magyar származását, melyet a mai napon is, midőn ősi szokás szerint magyar nemzeti mentében jelent meg az ur házában, festői szép megjelenésével — demonstrált, utalva ifju férjét e szép példára, kívánva neki: hogy a többiek között a költő szerint „addig éljen, míg honának él.“

Dr. Argay Béla szép beszédben a házaspárt, dr. Kádbó özvegy László Máriát, dr. Temesváry Möller Ede helybeli apátplébánost, a Ferencz József-rend lovagját, mint Brassó városának 28 éven át buzgó lelképásztorát éltette. Végül Lázár Gerő örömapa a jelen volt nagy számu vendégkoszorura emelte poharat.

(A násznagyokat, koszorús lányokat és vőfélyeket már mult számunkban közöltük. Szerk.)

Szép közönség, az általánosan nyilvánult örömteljes részvét leginkább annak bizonyossága, hogy mindkét család megérdemelt tisztelet és népszerűségnek örvendő város és vidékszerte.

„Consummatum est!“

(Sz— Á—s.)

Helyi és vidéki hírek.

Miniszeri biztos. A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter, a felekezeti középiskolák meglátogatására és azokban az állami főfelügyelet gyakorlására, illetőleg jelentéstételre 1886/7. tanév tartámára megbízottal küldötte ki az erdélyi iskolák közül Elischer József királyi tanácsos főigazgatót a következőkhöz. A görög keleti román metropolita főhatósága alatti brassói főgimnáziumba és alreáliskolába s a brádi alginmáziumba a székelyudvarhelyi és szászvárosi fő s a s. szentgyörgyi alginmáziumba, a sz.-kereszturi főgimnáziumba s a brassói kat. alginmáziumba.

Zászlófelavatás. A polgári kör zászlófelavatási ünnepéje holnap, vasárnap d. e. 10 órakor fog tartatni a Nr. 1. nagy termében. Este 8 órakor ugyanott hangversenyyel összekötött tánczvizalom is lesz, a mire ismételtén figyelmeztetjük a t. közönséget.

Katonai áthelyezés. A helyben állomásozó 21. honvédföldandár parancsnoka, Morvai Zlamál Gusztáv alezredes, ki rövid ittléte alatt nem csak a teljes katonai tisztikar szeretetét s ragaszkodását vívta ki, hanem a polgárság körében is a legjobb benyomást tette, sőt ott is közkedveltségnek örvend, mint sajnálattal értesülünk, Kolozsvárra helyeztetett át. Benne városunk egy kiváló műveltségű, rendkívül tapintatos és kedves, hazafias magyar érzelmű lakosát veszti el, kinek távozása kellemetlenül fog nagyon sokakat érinteni. Helyébe Hönig Arnold alezredes jó Marosvásárhelyről.

Nagy mise. Simor János hercegprímás 50 éves jubilauma alkalmából a helybeli róm. kath. templomban csütörtökön nagy mise tartatott, melyen Möller Ede apátplébános fényes és teljes segédlettel szolgáltatta a misét. A misén a főgymnasiumi zene- és énekkar működött közre.

Német színház. Szerdán mutatta be először Dorn igazgató operette-jét. A jól s értelmesen, csak színművek s vígjátékok előadására összeállított társasága mégis kifárasztani kezdé a közönséget s a repertoirenak az operette által való változatosabbá való tétele sok szempontból szükségessé vált. Eddig az első énekesnő elmaradása késleltette az operette előadásokat, de tartunk tőle, hogy még az új énekesnő szerződötésével is még mindig elég nehézségbe fog ütközni, valóban élvezetes operette-előadásokat létesíteni. E még meg nem oldott nehézségek mutatkoztak szerdán is Strauss J.-nak oly szép zenéjű rég ismert, de mindig szívesen látott „Fledermaus“ című operette-jében. Igazán élvezetes csak két szerep volt betöltve s pedig Eisensteinek életre való szobaleányának szerepe Leuchart k. a. által s Eisensteiné Müller ur által. Az első ép úgy üde, élénk játéka mint biztos tiszta éneke által, míg Müller ur, kit tavalyról is előnyösen ismer a közönség, különösen rokonszenves tenorhangjának érvényesítésével megérdemelt tetszésre talált. E két szereplő mellett a többiek meglehetősen elenyésztek, még az újonnan szerződötett Greiner k. a. is Eisensteiné szerepében, kinek impozáns megjelenéséhez semmi arányban nem áll ugyan tiszta, de gyenge hangja s fogyatékos játéka. Igazi ensembleok (hozzávéve még a gyenge kar is) oly összjátéknak, illetőleg összeneknek, milyenel Dancz társulata dicsekedhetett, csak kevés nyoma volt. Különben mindezen hiányokon egynehány hasznavehető énekes szerződötésével könnyen lehet segíteni s alkalmasint fog is segíteni, hogy azután Dorn társulata az operette terén is oly valóban élvezetes, a megítélésben semmi elnézésre nem szoruló előadásokat rendezhessen, a milyenekhez jól szervezett társaságával a színmű és vígjáték terén minket már hozzá szoktatott.

A román király esete. Említettük volt, hogy Károly román királyt állítólag baleset érte, volna, mely halálosan végződött. Mult lapunk zártakor vett sürgöny szerint a király — hála istennek — teljes egészségnek örvend s az egész dolog csak — kacsa. Örövendünk ezen fordulaton, de egyidejűleg megbotránkozásunkat kell kifejeznünk az illető tudósítónak, a ki így felültetett sajtót és közönséget.

Dalestély. A brassói német dalegylet ma, f. hó 30-án, este a Nr. 1. nagy termében Brandner Antal és Frank Lipót karnagyok vezetése alatt első idei dalestélyt rendezte. A változatosan összeállított műsor 8 pontból áll.

A hercegprímás jubilauma. Simor János hercegprímás jubilauma f. hó 27-én kezdődött, a mikor a kormány tagjai, a katonaság képviselői s Esztergom városa tiszteltet az agg főpásztornál. 28-án érkezett oda Klotild főhercegnő családjával. Ugyaneznap tartott az aranymise, fogadta a primás a főrendiház, Budapest főváros, a püspöki kar stb. küldöttségeit. — Ő felsége a király legfelsőbb kéziratával tüntette ki a jubilánst, a pápa pedig üdvözlő levelet és ajándékot küldött neki a nunczius által. 28-án este fényes kiállítás volt Esztergomban. Egyedül a városházán 3500 láng égett. Az ország minden részéből sietnek a küldöttségek a primás üdvözlésére. Esztergomban lakás nem kapható s a rendezőség kénytelen volt Budapestről hajókat megrendelni, hogy azokon rendezzen be lakásokat. Az ünnepély november 5-ig fog eltartani.

Hibajegyzék. Mult számunk tárczájában az „Uj csillagok“ című közlemény 4-ik hasábján a 13-ik sorban „holdféle akarát“ helyett: „holdféle alakzat“, és a 18-ik sorban „vakon fenyegető abderiták“ helyett: vakon fecsegő abderiták olvasandó.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Sz. 1458—1886 telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A közhalmi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a volt közhalmi kir. járásbírósa pénzalap végrehajtónak *Arz András hagyatéka* végrehajtást szenvedő elleni 192 frt 04 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbírósa területén levő Sövényesség községben és határán fekvő, a sövényességi 253. számú telekjegyzőkönyvben A + 510/2, 549, 628/2, 784, 804, 895, 1009, 1349, 1694, 1939, 1984, 2170, 2184, 2185/1, 2256, 2375, 2478, 2555, 2823, 2909, 2920/2, 3028, 3431, 3868, 4066, 4398, 4399, 4547, 4645, 4763, 4838, 4957, 5073, 5307/2, 5415, 5479, 5557, 6591/2, 5746, 5801, 6114, 6232, 6296, 6610, 6693, 6836, 6978, 7037, 7058, 7075, 7152, 7388, 7396, 7607, 7638, 7677, 7879, 8037, 8726, 8728, 8797, 8802, 8803, 8809, 8866, 9025, 9203, 9304, 9553, 9576, 10266, 10378, 10803, 11124, 11154, 11252, 11312, 11637, 11794, 12115, 12155, 12598, 12742, 12791, 13182, 13187, 13398, 14163, 14434/16, 14909, 15127, 15225, 15338. és 15353. helyrajzi számok alatt foglalt ingatlanokból Artz Andrást illető kétharmad részre az árverést 430 frt 46 kr. ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi november hó 4-ik napján délelőtti 9 órakor a Sövényesség községi irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Köhalom, 1886. évi augusztus 3-án.
A kir. járásbírósa mint telekkvi hatóság.

Vén András,
kir. jbró.

Sz. 1356—1886 telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szentágothai kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy n.-szeheni *Haener Henrik* végrehajtónak százalmi *Hügel Tamás* hagyatéka végrehajtást szenvedő elleni 100 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szentágothai kir. járásbírósa) területén levő és a százalmi határon fekvő a százalmi 454-ik számú telekjegyzőkönyvben 1 rendszám alatt és a százalmi 17-ik számú telekjegyzőkönyvben 65. 74. és rendszámú ingatlanokra az árverést 451 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi november hó 5-én délelőtti 10 órakor a százalmi község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent-Ágotha, 1886. július 28.
A kir. járásbírósa mint telekkvi hatóság.

Avedik Simon,
kir. aljárásbíró.

(433) 1—1

Sz. 7233—1886.

Árverezési hirdetmény.

Eczel mezőváros tulajdonát képező italmérési joga, valamint annak lisztelő patakmalma, Eczel községben a hivatalos helyiségben folyó évi **November hó 19-én** reggeli 10 órakor tartandó árverezésen, a legtöbbet ígérőnek 1887 évi Január hó 1-étől 1889 évi Deczember 31-ig terjedő időre hasznbérbe fog adadni. Zárt ajánlatok csak is e napon délelőtti 10 óra 20 percig fogadtatnak el.

Kikiáltási ár

I. a nagy korcsmára 585 frt. o. m. é.

II. a mezei korcsmára 195 frt. o. m. é.

III. a lisztelő malomra 400 frt. o. m. é.

Az árverezni szándékozik az árverezés megkezdése előtt tartoznak a kikiáltási ár 10%-át alulirothoz mint bánatpénzt befizetni. A hasznbéri feltételek alólirott főszolgabírónál, valamint Eczel mezőváros irodájában, a hivatalos órákban megtekinthető.

Medgyes 1886 Október hó 14-én,
Bolya-berethalmi járás főszolgabírája.

(491) 3—3.

Lendvay.

Szám 1457.—1886. tlkkvi.

Árverési hirdetményi kivonat

A közhalmi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a volt közhalmi kir. járásbírósa pénzalap végrehajtónak *Arz Sára* végrehajtást szenvedő elleni 78 frt. 91 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbírósa területén levő Sövényesség községben és határán fekvő, a sövényességi 80 sz. tizőkönyvben A + 94, 95, 314, 335, 457, 630/2, 775, 902, 920, 1198a, 1295, 1537, 1557, 1991, 2141, 2565, 2671, 2674, 2779, 2945, 2946, 2947, 3045, 3150, 3233, 3351, 3461, 4136, 4139/1, 4155, 4344, 4426, 4438, 4920, 5029, 5038, 5082, 5145, 5236, 5406, 5484, 5532, 5555, 5558, 5710, 5877, 5912/1, 6052, 6053, 6059, 6060, 6061, 6062, 6168, 6520, 6601, 6670, 7224, 7261, 7506, 7591, 7867, 7889, 7908, 7909, 8021, 8061, 8074, 8391, 8553, 8835, 8883, 9156, 9187, 9190, 9654, 10325, 10326, 10411, 10747, 10806, 11224, 11383, 11633, 11978, 11984, 12001, 12002, 12003, 12004, 12005, 12471, 12745, 12795, 12827, 13105, 13114, 13307, 13413, 13432, 13527, 13811, 13945, 14120, 14619, 14725, 14971, 15042, 15257, 15294, 15322, 15388.

hr. számok alatt foglalt s 1/3 részbeu végrehajtást szenvedő s 2/3 részben Artz Pált illető ingatlanokra az árverést 1458 frt 77 kr. ban ezennel megállapított kikiáltásiárban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi november hó 6-ik napján délelőtti 9 órakor a Sövényesség községi irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Köhalom, 1886. augusztus 3-án.
A kir. járásbírósa m. telekkvi hatóság.

(458) 1—1

Vén András,
kir. járásbíró.**Kereskedelmi magántanfolyam.**

E folyó évi november hó 1-én megnyitom tanóráim sorozatát az egyszerű és kettős könyvvitelből, levelezés és számtani gyakorlatokkal.

A tanfolyam tartama hetenként 3 órával (esti 8—9 óráig) hat óra van kitűzve. — A tandíj havonként 5 frt.

Résztvenni kívánók sziveskedjenek alólirt lakásán (Lensor 19. sz. a., földszint délután 1 és 3 óra közt jelentkezni, hol naponta bővebb felvilágosítást nyerhetnek.

Rácz József, könyvvezető.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egylet Könyvtára - Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Szép választék diszített női kalapokból.

(439)

Simay Testvérek

4 6

női és férfi divatárak raktára

Brassóban, főtér 560. sz. a.

Ajánlják az őszi és téli idényre dús választékkal a legújabb bel- és külföldi ruhaszövetekkel ellátott raktárakat, u. m. fekete és színes selyemszövetek, egész gyapjú fekete francia cachmirok, ternók, kamgarn és gyapjú ruvaszövetek, valamint azokhoz találó legdivatosabb toll, plüsch és bársonydiszek.

Raktárunk el van látva a jelen kor igényeinek megfelelő minden fajtájú lenvásznakkal, u. m. valódi rumburgi, Creas és írlandi vásznak minden szélességben, valamint Jaquard és damast asztalneműk, servéták és törülközők minden nagyságban, elismert legmegbízhatóbb gyárosoktól. Benedict Schroll-féle chiffon, creton és chirting minden szélességben.

Elfogadunk a legújabb divat szerint saját kelméinkből női ruhák és felsők kiállítását, melyhez egy jól találó derék és ruhaelő hossza beküldése szükséges.

Jutányos árak és pontos kiszolgálásra különös figyelmet fordítunk.

Vidéki megrendelések pontosan teljesítetnek.

Mindenféle ruha- és kalapdiszek a legújabb divat szerint.

Laskai Árpád

(438) 6—20

NŐI DIVAT- ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-RAKTÁRA

(Brassó, virágosor 325. szám alatt)

ajánlja a t. cz. közönségnek az

Őszi és téli évadra

ujjonnan berendezett üzletét, ugymint: divatszövetekben, férfi s női őszi és téli szövetekben, flanell, fekete és színes cachmirok, selyemszövetek, selyem- és angol bársonyok, gyöngydiszek, vásznak, chiffonok, oxfordt, creton, szalag, csipke, virág, disztollak, keztyűk stb. a legjutányosabb árak mellett.

Felsőik és ruhamegrendelések gyorsan és olcsó árak mellett készíttetnek.

Nagy raktár férfi- és női fehérneműekben.

Vidéki megrendelések pontosan teljesítetnek.

**KOVÁSZNAI és KERESZTESY
NŐI DIVAT- ÉS ÖLTÖNYRAKTÁRA**

Brassóban, főtér

ajánlják a legnagyobb választékkal ujonnan ellátott raktárakat, u. m. színes és fekete Lyoni selymeit, a legdivatosabb gyapjú ruhakelmék, cachmirok és flanellek, női és férfi öltöny kelmék, posztók, valamint azokhoz tartozó legújabb plüsch, vadbőr, toll és gyöngydiszek minden divatos színben.

Schroll Benedek-féle chiffon, chirting Inlet és amerikai vásznak (calicot) minden szélességben, piquet és barehettok, posztó és hárász téli nagy kendők a legszebb mintákban, továbbá dr. Jäger-féle normál gyapjú-árak gyári raktárunkon a gyár árjegyzéke szerinti árakban találhatók.

Női és gyermek-karantnyuk, muffok, posztó- és nemezkalapok, formák, valamint hozzá illő diszek, u. m. bársony, toll, virág, csipke, atlasz, otomán és bársony szalagok (a picat) minden színben.

Továbbá legújabb mintájú csipke és jutte (Tunis) függönyök, salons és futószőnyegek, nemkülönben világhírű legjobb Clark-féle henger gépvarróczerna, D. M. C. horgolófonal, himzűselyem, gyapjú és gyapot kötőfonalak és minden biztos kellékek.

Megrendeléseket elfogadnak menyasszonyi, sétaruhák (toilet) esőköpeny, felsők, Jaquartok készítésére

pontos kiszolgálát és jutányos árak mellett.

Minták kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

120,000 forint főnyereménynyel.

Már november 1-én

= ELSŐ =

sorsolása

Eredeti

sorsjegyek

a

hivatalos árfolyamon

és

RÉSZLETFIZETÉSRE

is kaphatók a

Magyar Leszámitoló- és Pénzváltó-Bank

váltó-üzletében,

Budapest, Dorottya-utca 6. Wurm-udvar.